

Selles lehes:	Ukraina sõjapõgenike elust Antsla vallas	Muinasjutudoktor vahetas elukohta Isepäine Urvaste külakapell sai kümneaastaseks	Tosin aastat kultuuritööd Tsoorus	Kui unistamine pole keelatud	Mittetulundustegevusest Urbanipäeva laat	Tsooru kevadlaadal oli uus korraldaja	Külalehe nostalgialaks
	lk 2	lk 3	lk 4	lk 5	lk 6	lk 8	lk 8

Kui elli ma viil Sännä koolimajan // Kon trepi iin ma hoidse tädi tsika // Ja sitikpuhman marju otse aian // Nink kana mant är aije kurja kikka, // Ke mino arvust liiga tek iks kanal...

Nõnda kirjutas 1917. aastal Artur Adson võttes imetabaseltsi kokku Võrumaa lapsepõlve, Ulli Liisoga, täditütardega, vähipüügi ja ujumisega, mingi kooslusega, mis tegelikult pole ka praegu, pea sada aastat hiljem sugugi nii palju muutunud. See ongi meie kultuur, dekoratsioonid võivad olla erinevad (neid sigu trepi ees enam nii ei peeta ja vähekeegi on vähem), kuid seesama hingus jääb, üks ime, mis püsib läbi sajandite. Käesolevas külalehes avastamegi seda hingust, kõrtsidel ja laatadel, rahvamajadest kõnelemata.

Meie laadad, näiteks Urvaste Urbanipäeva laat ja Tsooru laat, koos kaubitsemise ja kohaliku veini mekkimisega, looside ja lauludega hoiavadki ju seda „meie olemist“ alles, mis Antsla valla ja Eesti kagunurga nii omanäoliseks teevad ning mida põlvest põlve edasi antakse. Külalehel on hea meel, et Antsla Kultuurikeskus sai Tsooru kevadlaada korraldamisega hakkama, võttes vanalt meeskonnalt üle parima kuid pannes ka omaenda uusi mõtteid sisse. Tammsaarelitiku laadavaimu hoidis aga üleval abivallavanem Kurmet Müürsepp, kes nägi välja nii lõbus nagu oleks otse kõrtsist laadaplatsile sattunud. Pärast nähti teda paraku ka politseiautos (juttu?) puhumas – Külaleht loodab, et abivallavanem siiski joogise peaga rooli ei istunud. Loodame temapoolset selgitust: keegi ei ole puritaan, ikka võib napsu võtta, aga autoroolist tuleb eemal hoida, see paneb teised inimesed ohtu.

Meie kultuur pole muidugi ainult laadad, vaid ka luuletajad, kirjamehed ja muusikud. Vaatame pisut ka tagasi Külalehe enda ajaloole: esimene „Külaleht“ ilmus 16 aastat tagasi 27. mail! Tookord oli see lihtsalt printeriga prinditud üks A4, nimega „Infoleht“. Täna oleme kasvanud tollaselt 50 eksemplarilt 750-le ja katame mitte ainult Tsooru kandi juhtumisi vaid kogu Antsla valda! Kurvaks teeb vaid see, et Lepistu põhikooli sulgemisega kuivas kokku kohalik seltsielu, ainult V-Klubi päästis selle täielikult väljasuremisest. Loodame ainult, et rahvamajade ühise juhtimise alla viimine õigustab oma lootusi ning ka Tsooru kodukandipäevad tulevad uuesti. Kuid uutegi tegijatel ootavad ees suured kingad millesse astuda: Kalle Nurk kirjeldab viimast aastatõnna kultuurijuhhi vaatepunkti.

Kogu valla peale on meil siiski (rahvakultuuri)tegevust küllaga, vallas on 30 mittetulundusühingut, külaseltsidest veloklubini, lisaks terve parv rahvakultuuriga tegelevaid seltskondi. Näiteks Urvaste külakapell, kes tänava uhkusega kümnendat tegutsemisaastat tähistas. Mõnikord ei ole heaks muusikaks perfektsed nooditundmistarviski: vaja on tööd, annet ja rõõmu tehtavast. Külakapelli juhtimise ongi teha tuleb nii, et valmistad teistele rõõmu, aga endalgi on hea tunne sees. Eks see põhimõte sobib tegelikult igasuguse töö jaoks. Külaleht arvab, et võiksime valla ühistest vahenditest lasta kõigil kohaliku rahvakultuuri säilitajatel, olgu täiskasvanud või lapsed, näitetrupp või külakapell, tasuta valla kultuuri- ja seltsimajades toimetada. Siis hoiame oma eluviisi paremini alles, kuid „rõõmuga rõõmu“ põhimõte teeb ka kogukonna suhted paremaks ja sõbralikumaks.

Sõbralikud ja lahked me ju tegelikult ka oleme: Antsla vald pakub peavarju 60 ukrainlasele, kellest 25 on sõjapõgenikud ning ülejäänud olid siin varemgi tööol. Nad kiidavad väga meie avatud olemist: iga maja juures on aed, mis on kõigile näha, me ei tee midagi salaja nurgas varjatult. Ja hädasolijale anname käe või ka näiteks auto, kui on tarvis kaugemale asju ajama minna. Loodame, et ukrainlastel on meie juures hea – ja loodame koos nendega näha seda tulevikku, kus kõik põgenikud saavad pöörduda koju tagasi oma kodumaad üles ehitama. Loodame, et Antsla vallast võetakse toredaid mõtteid kaasa!

Tol ajal oll mull' kogo maailm Sännä: // Silm Heedu mä-kist kavvemball' es küündu // Kõik trepi iin ja lombi veeren sündü, // Nink pedäjäss sis nimeti viil männä

Helmine Drogo juubelisünnipäeval.

Suur juubelisünnipäev Antsla hooldekodust

Kalle Nurk

18. aprillil jagas Antsla vallavalitsus interneti vahendusel fotot, kus on näha Antsla vallavanem Avo Kirsbaum, kes on tulnud õnnitlema valla vanimat elanikku sünnipäeva puhul. Inimestel on ikka olnud kombeks sünnipäevadel üksteisele õnne soovida, mis siis veel rääkida, kui keegi saab saja-aastaseks. Sai ju sel päeval Antsla hooldekodu asukas Helmine Drogo 100-aastaseks.

See oli sündmus, mida tuleb ette väga harva. Jäin huviga ootama aprillikuu Antsla Valla Lehte, et rohkem teada saada juubilari elust. Kuid võta näpust – ei midagi enam, vaid kõigest: Helmine Drogo – 100. Kohe pöördusid minu kui Külalehe toimetaja poole lugejad sooviga saada rohkem teada auväärsest ikka jõudnud vanadaami elust.

Ega jäänudki muud üle, kui tuli asuda asja uurima. Pean tunnistama, et ega see nii kergeti poleks läinudki, sest lahti harutada tulnuks ju 100-aastane elusündmuste lõngakera, mille viimane ots asus hooldekodus. Kuid kahjuks lugu viimase otsaga piirduski, kui Antsla Tervisekeskuse tegevjuht Maret Hannus teatas, et ta ei oska oma soliidse eas elanikust midagi rohkem rääkida, kui teatada, et juubilar elab Antsla hooldekodus 2007. aastast ja et Helmine mälu on täielikult kustunud.

Antsla vahel maad kuulatas sain jutule Imbiga, kellelt kuulsin, et Helmine sugulastel pole kunagi olnud lähedasi suhteid. Pärast sõda olevat ta töötanud Antsla apteegi lähedal ühes sööklas, seejärel elanud tükk aega Venemaal ja 1970. aastatel tulnud tagasi Eestisse Põlva kanti. Tema õde elanud Anne külas, kelle seltsiliseks ta sajandivahetusel kolinudki. Helmine olevat oma

pika elu keskel kokku elanud mitme mehega, kuid ühtegi last polevat ta sünnitanud. Seda kõike teadis rääkida Helmine venna pojanaanine Imbi.

Tore, et vallavanem Avo Kirsbaum leidis aega läbi astuda hooldekodust ja edasi anda head soovid juubilari ja hooldekodu rahvale. Küll oleks ilus, kui vallavalitsus teeks veel ühe väikese kulutuse ning laseks teha fotost paar suurendust ja need klaasi alla raamiks. Üks foto võiks olla hooldekodus kui firmamärk, andes tunnistust asutuse heast tööst ja teine vallavalitsuses, kus pildil oleva vallavanema aval nooruslikult lubav naeratus tervitaks igat sisseastujat. Foto all võiks olla ka lühike tekst, millal ja mis puhul pilt on tehtud. Nii jäädvustuks üks ilus hetk Antsla valla ajaloo.

Radu on käidud ja tammikuid tallatud, hetki on olnud nii nukraid kui vallauid.

Aastad aina tulnud ja läinud, nõnda on aeg oma käimisi käinud.

/Tundmatu autor/

Autori järelsõna

Helmine suur sünnipäev ja tema mälukaotus panid mind mõtlema elu ja saatuse üle, mulle jäi paljugi kurvaks mõistatuseks. Samal teemal mõtiskles ka kirjanik Kärt Hellermaa, kes arvab, et juhtunu on meie elu reaalsus. Soovitan väga lugejail üles otsida 24. mai Postimees, kus lk 14 leidub Hellermaa pikem sisuline kirjutis hooldekodudest ja nende elanikest.

Meie elu on nagu unustuse vabrik, aga hooldekodu reaalsus raputab korraks unustuse maha ja näitab mõlemat, nii Elu kui ka Surma nägu.

Kärt Hellermaa

Juri koos oma perega. Pilt on tehtud 6. mail 2022. Pildil paremalt Juri, Natalia, Valeria ja Kirillo.

Foto: Kalle Nurk

Ukraina sõjapõgenike elust Antsla vallas

Kalle Nurk

6. mai hilisõhtul helistasin Kobelas ühe Aia tänava paneelmaja kolmandal korrusel asuva korteri uksekella. Kohutamine seal elava ukrainlase Juri Kovachi perekonnaga oli varem kokku lepitud. Ukse avaski Juri, kuid kohe ruttas mulle vastu ka tema abikaasa Natalia, kes mind väga soojalt teretas. Tema selge ja ilus eesti „Tere” lausa paitas kõrva. Hiline aeg ja esialgne kohmetus oligi murtud.

Kuidas ukrainlased Antsla valda jõudsid

Istet võtsime suures elutoas, mis tundus natuke kõle ja tühjavõitu: sisustuseks vaid suur nurgadiivan ja teler selle vastas. Päriselt koduks on seda raske nimetada, õigemini öeldes on see peatuspaik.

Juri pere päris kodu on Ukrainas ühes külas 120 km Harkivist. Juri on õppinud autolukksepak, tehnika huvitab teda väga. Kuid Ukrainas on maakohas väga raske leida erialast tööd inimesel, kel pole oma ettevõtet ega talukohta. Nii pidi ka Juri töötama ühes mööblit tootvas ettevõttes. Sealne tööandja teadis Antsla lähedal tegutsevat pehmet mööblit tootvat As-i Antsla-Inno ja soovitas Juril Eestis töötamist proovida. Kuna mõned tuttavad olid Eestis juba ees, sõitiski Juri kodust kaugele „rasket raha” teenima. Võrreldes koduste kesiste palkadega on Eestis töötasu kõvasti suurem. Kui kodumaal saadud teenistusega sai Juri osta perele vaid toitu ja hädapärased

riideid, siis Antslas esimesel aastal teenitud palkadega ostis ta perele jääkapi ja pruugitud auto. Raha kokkuhoiu mõttes elavad ukrainlased Kobelas mitmekesi ühes korteris. Kui aga algas sõda ja Juri kutsus oma pere lahingute eest Eestisse sõjapakku, andis tööandja neile eraldi korteri. Juri saab nüüd elada koos oma perega, mille eest on ta väga tänulik oma tööandjale. Juri on Eestis elanud ja töötanud juba üle kahe aasta.

Üldse on Antsla vallas praegu 60 ukrainlast, kellest 35 olid siin tööl juba varem, 25 on nendega liitunud sõjapõgenikud, peamiselt pereliikmed. AS Antsla-Innos töötab 20 ukrainlast, kellega nüüd liitunud kaks sõjapõgenikku.

Ukrainlaste muljed Eestist

Juri, kes on Eestis elanud kaks aastat, on kõige rohkem liigutatud eestlaste kui inimeste vastutulelikkusest. Näiteks kui tal polnud veel autot, lubas ettevõtte juhtkond kasutada

asutuse autot, et teha vajalikke sõite linna. Ka on ta tähele pannud, et eestlaste elu on kõigile näha, midagi ei tehta salaja, varjatult. Iga maja juures on ilus aed, ka õue on näha. Ukrainas on aga tänava ja krundi vahel kõrge plank-aed, möödakäija võib näha vaid maja katust. Ukrainas pole hajaasustust vaid külad, kus majad on reas tänavate ääres. Koos käiakse külaplat-sil või pargis, teiste kodudesse pole asja.

Natalia muljed Eestist on värsked. Ta rääkis, et meeldib rohkem olla kodune, tema töö on hoolitsemine pere eest ja kodu korrashoid. Seda kõike sai ta teha poemüüja töö kõrvalt. Üle kõige armastab Natalia keeta boršši ja teha vareenikuid. Kuid boršši keedab ta eesti toorainetest ukraina moodi. Tema keedetud supp olevat hoopis midagi muud kui meie purgisupid.

Ukrainlaste igapäeva-elu Antsla vallas

Juri käib päeval tööl, Natalia

toimetab kodus. Väljas käib ta harva, sest ei oska üldse eesti keelt, kodus istudes ei õpi ka. Pere jälgib pingsalt sündmusi kodumaal ja loodab sügisel Ukrainasse tagasi minna. Kui aga sõda kestab, tuleb Eestis edasi elada ja keel ära õppida.

Poeg Kirilo õpib 9. klassis ja tütar Valeria 6. klassis. Nende õpingud jätkuvad interneti vahendusel, nende õpetajad on Ukrainas. Kirilo armastab jalgpalli mängida, Valeria joo-nistada. Värvid ja vahendid tal küll on, kuid praegu pole joo-nistamiseks tuju.

Pärast Juri tööpäeva lõpu sõidab pere autoga ümbruskonnaga tutvuma. Nii on juba jõutud külastusreise teha Antsla, Valka ja Võrru. Suvel on plaanis sõita suvitama Pärnu. Neile meeldib Eestimaa ilus loodus ja korras teed.

Pere peab kodumaaga sidet telefoni teel. Peamiseks teemaks on ilm ja pereelu, sõjasündmustest ei räägita, sest kardetakse, et vaenlane võib kõnesid pealt kuulata.

Juri ei suuda arvata, kuidas sõda lõpeb. Ta räägib, et uk-

rainlased elavad küll vaeselt, kuid majandusliku iseseisvuse ja demokraatia tingimustes on neil vähemalt lootust paremaks eluks. Venelaste elu olevat ukrainlaste omaga üks virelemine, ka korrupsioon olevat Venemaal üldine, seetõttu pidavatki Ukraina sõja võitma.

Ta kiidab väga president Volodõmõr Zelenski tegevust. Just tänu presidendile olevat Ukraina elu liikunud paremuse poole, on ehitatud ja parandatud teid, ka lasteasutusi on juurde tulnud.

Juri on uhke, et Ukraina armeesse jätkub võitlejaid, üle 100 000 inimese on end kirja pannud vabatahtliku võitlejana.

Lõpetuseks

Kui pika ja südamliku vestluse lõpetame, ligineb kellaeg keskööle. Tegime pildi ja leppisime kokku, et kui sügisel on perekond veel Eestis, siis kohume uuesti ja räägime eesti keeles.

Muinasjutudoktor vahetas elukohta

Kalle Nurk

6. mail Uue-Antsla rahvamajas toimunud juubeliüritusel, kus Uue-Antsla koduloomuuseumi 15. sünnipäeva tähistati, tuli ilmsiks, et Doktor kolib ümber juubilaru koju. Selle tegi teatavaks Riina Ermel, kelle kodus on suur nukuteatri nukkude kolleksioon. Nende hulgas on ka Lumivalgeke seitsme põialpoisiga, kellest üks on Doktor. Riina juures elavatel nukkudel napib tegevust ja nad peavad ennast näitama suvekuudel avatud nukutare. Doktor avaldanudki soovi edaspidi viibida Uue-Antsla koduloomuuseumis, et seal teha reklaami Lindala talus asuval nukutarele. Riina Ermelist ja tema nukutarest on pikemalt Külaleht kirjutanud möödunud aasta

juunikuunumbris.

Eelmises Külalehes ilmus kokkuvõtlik lugu Antsla valla eri nurgas asuvatest muuseumidest. Toona tundsid Ellen Varov ja Varje Kukker, mis saab muuseumi kõrvalhoonega, mille katus tahab kiiremas korras väljavahetamist. Siinjuures olgu öeldud, et Antsla vallavalitsus on asunud katusevahetajat otsima ja välja kuulutanud hanke. Nüüdseks on olemas ka tööde teostaja ja 1. novembriks käesoleval aastal peaks lahoone saama uue eterniidi ja roovituse koos aluskattega. Eterniit on punane, paigaldatakse ka veerenid. Ettevõtetud ehitustöö muudab paremaks museaalide hoidmise tingimused ja muudab Uue-Antsla rahvamaja ümbritse kaunimaks. Tööd lä-

Doktor muinasjutust Lumivalgeke ja seitsme põialpoissi
Fotod: Kalle Nurk

hevad maksma 20 000 eurot.

Samal päeval Urvaste külakapelli 10. aastapäeva võtsid Uue-Antsla rahvamajas õnnitlusi vastu ka Ellen Varov (vasakul) ja Varje Kukker. Tähistati nende Uue-Antsla koduloomuuseumi 15. sünnipäeva.

Isepäine külakapell Urvastes sai kümneaastaseks

Kalle Nurk

Ansambli loomismõte sündis ühe mehe peas

6. mail tähistas Urvaste külakapell Uue-Antsla rahvamajas kümnendat sünnipäeva. Kapelli asutajaks on muusikaõpetaja **Erma Kallasse**. Ta on kogu oma elu pilli mänginud. Kümme aastat tagasi hakkas ta ühtäkki igatsema seltskondliku koosmängimist ja otsustas kokku kutsuda tuttavad pillimängijad. Alustati viiekesi. Naabrimees **Kalev Veesaar** võttis kaasa kitarr. Osula bändist **Tulju Puusepp**, kellega esmatuutus oli Heimtali kiriku juures, sobitus asutatavasse kapelli mitme pilli mängu- kusega. Tulju on pillimängu armastanud juba koolipõlvest saati. Algust tegi ta kohalikus Sulbi puhkpilliorkestris, hiljem oli Kurenurme koolis muusikaõpetajaks. **Maire Raudsepp** oli olemas kontrabass ja **Hanno Uppinil** jauram. Hanno on saanud muusikahuvi isalt. Igal esinemisel kannab Hanno seljas isalt pänduseks saadud rahvariide mustriga vesti.

Urvaste ja noorte järelkasv alati meele

Kuna Erma ise on muusikaõpetaja, kaasati kapelli ka Urvaste lapsi. Nii näiteks on nendega koos üles kasvanud lõõtsamängija **Herbert Konnula**. Samuti Erma tütar **Marie-Helena Rajatamm**, kes praegu õpib TÜ Viljandi kultuuriakadeemias pärimusmuusikat. **Kapell peab** sünnikohaks Urvaste seltsimaja. Seal hakati koos käima ja käiakse tänaseni. Lisaks Urvaste seltsimajale on harjutamas käidud ka külakorda kapelli liikmete kodudes. Nii näiteks Hanno Uppini kodus Kraavi külas Vabaduse talus ristiti 12. märtsil 2012 „Urvaste külakapelli“ nimi. Nime „Urvaste külakapell“ ristisiks on Tulju Puusepp. Toona, kümme aastat tagasi, pidas Urvaste vald Antsla vallaga ühinemiskaava. Karta

Urvaste külakapell 6. mail Uue-Antsla rahvamaja laval. Esireas vasakult Kalev Veesaar, Erma Kallasse ja Maie Parts. Tagareas Maire Raudsepp, Marie-Helena Rajatamm, Herbert Konnula, Hanno Uppin ja Tulju Raudsepp.
Foto: Kalle Nurk

oli, et Urvaste vald võib jääda oma nimest ilma. Et seda nime säilitada, lülitati see kapelli nimesse. Nõnda loodeti kohanimi „Urvaste“ rahvasuus edasi kanda.

Paar aastat tagasi liitus nendega **Maie Parts**. Maie hakkas pilli mängima juba 14-aastasena Sulbi kooli orkestris kontrabassi. Laulmine ja pillimäng on talle kogu aeg meeldinud. Mänginud on ta ka klaveril, kapellis aga laseb akordioni häälte kõlada.

Pillimäng olgu lõbu ja mõnu

Erma meenutab, et alguses Urvaste valla ajal oli nende katusorganisatsiooniks Urvaste Külade Selts. Vallavalitsus hakanud seltsile ettekirjutusi tegema ja millegipärast ei saanud nad enam seltsi nimekirjas

olla. Tuli leida uus peremees ja selleks arvati kõige vastuvõtavam olevat Uue-Antsla rahvamaja. Siiski peavad kapell liikmed end isepäisteks. Igaühel on oma pill, mille eest ka hoolt kannab. Kui vaja, klapitakse üheskoos raha kokku. Vaatamata sellele, et endile reklaami ei tehta, on väljakutseid parasjagu. Mängitakse juubelitel, jaanipäevadel, külapäevadel, kihelkonnapeol ja alati ollakse platsis urbanipäeva laadal. Neil on ka omavaheline kokkulepe – pillimänguga ei tohi endid üle koormata, mängitakse nõnda, et ka endal oleks lõbus ja mõnus tunne sees. Nõnda on kõik need aastad oma tegevust ja seltskonda nauditud ja praegu küll ei tundu, et sellele niipea tahetakse lõppu teha. Niikaua mängitakse edasi kui kõrvald veel kuulevad ja sõrmed saavad mängida. Praegu

keegi tühimust ei tunne.

Kavas tantsuõhtu jagu laule ja lugusid

Kuigi kapelli liikmetel on noodi tundmisega raskusi, nii nagu paljudel kõval pillimeestel on omajagu pusimist, võivad väikeste pausidega sisustada pika tantsuõhtu. Selleks on igaühel paks lauluraamat, kus sees üle saja laulu ja sõnade kohale märgitud vastavad duurid. Proovides mängitakse, mida ise soovitakse. Uued loodki sünnivad ühisel meelel. Kui kellelgi hakkab mingi kuuldu meeldima, tullakse sellega proovis välja. Ja kui teistelegi see pala vastuvõetav, hakatakse kokkumängu harjutama. Meelislugudena nimetavad nad „Lainetel“, „Mandoliini polka“, „Ukuaru valss“, „Kahe mehe tee“, „Džungli serenaa-

did“. „Urvaste valssi“ on juba nii kaua mängitud, et proovidel seda lugu ette ei võeta, ainult esinemisel. Kalmer tunnistab, et pole kunagi noodist mänginud. Ühest noodilugejast kapellis pidi aitama. Kui 1970ndatel Tsoorus alguse saanud ja laiale ringkonnale tuntud ansambel Melismid Uue-Antsla rahvamaja üle kolis, vahetusid ka mõned liikmed. Üks nendest oli bassimängija Kalmer. Peale ansambli laialimineku jätkab ta nüüd pillimängimist kapellis.

Mõnusad tavad ja juhtumised

Nagu ikka, on ka Urvaste külakapellil oma traditsioonid ja juhtumused. „Lauake, kata end ise!“ reegli järgi ehitakse peolaud salatite ja näksidega. Vahel võtab Kalmer kaasa

omatehtud kalja. Naljakest juhtumustest räägitakse kõigepealt lugu ühel proovil kontrabassi häälestamisest. Nimelt läinud kontrabassi keel katki. Uuega asendamisel aga ei saadud kuidagi pilli häälele. Kalmeril on kitarril sisse paigaldatud häälestaja. Kaks pilli paigaldati omavahel kokku, kuid ei midagi. Kontrabass ei võtnud ka kitarril omaks. Pika pusimisega taltsutati lõpuks kontrabassi keel ja prooviga võis jätkata. On ka juhtunud nii, et esinemise ajal läheb keel katki. Siis tuleb kuidagi lugu ikka lõpuni mängida ja pausi ajal kiiresti uus keel panna.

Kui omaette olemise eest tuleb maksta

Paar aastat tagasi oleks Urvaste külakapell pidanud taas leidma omale uue katusorganisatsiooni. Nimelt leidis Antsla vallavalitsus, et külarahvamajades käivat rahvakultuuri harrastajatel puudub kohusetunne. Selle tõstmiseks leiti lahendus maksustada iga huviringis käija kuumaksuga. Urvaste külakapellile oli selline vallavalitsuse käitumine liig mis liig. Maksta iga kuu Uue-Antsla rahvamaja kassasse selle eest, et kasutavad ainult maja nime. Siiski lõppes sel korral kõik hästi. Vallavalitsus muutis kuu aja pärast oma otsuse ning Uue-Antsla- ja Tsooru rahvamajas jätkatakse tasuta huviala ringides käimist. Antsla kultuurimajas aga maksustati nii laste kui ka täiskasvanute ringid juba sajandivahetusel. Antsla vald on jäänud Eestis üheks vähesteks, kus rahvakultuuri säilitajad peavad selle eest vallale maksma.

Urvaste külakapelli liikmed soovivad juubelipäeval endile „Palju õnne!“

Aastad on kiiresti ja märkamatuult läinud. Esimene kokusaamine oleks olnud justkui eile. „Palju õnne ja pikka iga!“ soovivad ka Külalehe lugejad.

(Algus 4. lk)

Ago Ruus rääkis, kuidas ta Litsmetsast läbi sõites alati meenutab koostööd president Lennart Meriga.

„1985. aastal tegime Litsmetsas filmi „Kaleva hääled”. Doktor Elias Lönnrot on soome rahvale sama tähtis ja tuntud kui eestlastele on doktor Fr. R. Kreutzwald. On ju mõlemad koostanud oma rahvuseeposte tekstid – soomlastele „Kalevala” ja eestlastele „Kalevipoja”.

Elias Lönnrot käis 1844. aastal

Eestis, kus Tartus kohtus F. R. Faehlmanni ja Võrus Fr. R. Kreutzwaldiga. Eestis liikus Lönnrot jalgsi, matkal Tartust Võrru peatuski ta Litsmetsa kõrtsis. Arvatavasti tuli ta Urvaste pastoraadist ning Litsmetsa küla läbides ja kõrtsis paar päeva puhates jõudis Rõuge pastoraati, kust edasi läks Võrru.

Olin filmi „Kaleva hääled” operaator. Litsmetsa kõrtsihoonet filmisime Antsla poolt liginedes. Litsmetsa küla keskus asub väikesel tõusul, kust põörab kõrvaltee Karula ja Valga poole.

Just sellelt teeristi kohalt kõrtsihoone poole liikudes saime teha vähesed vajalikud kaadrid, kolhoosiaja lagastatud ümbrus ei lubanud rohkemat filmida. Kahju, et ajaloolisest kõrtsihoonest on alles vaid varemed ja busisipeatuse nimega post.”

Ago Ruus

Litsmetsa kõrtsihoone hävimine ja sellega seotud kultuuriloo unustuse vajumine on ilmekas ja samas ka kurb näide, mis juhtub, kui ei teata ega uurita oma kodukandi ajalugu.

Oleks varem teatud rohkem selle hoone kohta, võib-olla oleks siis parandatud katust ja praegu seisaks hoone omal kohal. Midagi sellist on juhtunud Tsooru naabri Sänna kõrts-postijaamaga Kangsti-Tsooru teeristi lähedal. Kuuldavasti on see lagunenuid hoonetekompleks saanud uue omaniku, kes püüab taastada selle endisaegset ilu ja leida hoonetele ka uus sisu. Kuid sellest juba mõnes järgmises Külalehes.

Selle positiivse noodiga ongi hea lõpetada lühike ülevaade minu tosin

aastat kestnud tööd-tegemistest Tsooru rahvamaja juhatajana. Soovin minu kohale asunud Krista Puijale edu töös, eelkõige aga värsked mõtteid. Tema tore uudne ametinimetus – rahvamaja kultuurikorraldaja-majahoidja – lausa kohustab pingutama.

Minu tegutsemine aga jätkub kodukandi kultuuriloolise materjali talletamisel ja korrastamisel, nüüd juba vabana ametlikest kohustustest ja ettekirjutustest.

Kui unistamine pole keelatud ...

Elmises Külalehe loos „Tsooru keskuse arendamise edasiminekuks ja tagasilöögid” kerkis üles küsimus, kas 15 000 euro eest on ikka võimalik rajada Tsooru paisjärve äärde supluskoht. Ühe takistusena toodi välja viimasel ajal lakke tõusnud ehitushinnad ja pole ka teada, millised probleemid ootavad vee all. On ju projekti järgi vajalik korrastada (ohutuks muuta) ka supluskohas järve põhi.

Vahepeal on vallaametnikud teinud tublit tööd. Supluskoht rajatakse plaani järgi praeguse ujumiskoha ja Ööbiksaare talu kinnistu vahele. Kavas on ehituse ajaks langeda paisjärve veetaset 80 cm võrra, siis paistab järvepõhi supluskohal. Ka on kindel see, et kaldasse kaevatakse ligi poole meetri sügavune auk, mis täidetakse valge liivaga. Sama suur süvend (15x15 m) kaevatakse järve põhja ja täidetakse ka valge liivaga. Mõlemasse süvendisse läheb 100 kantmeetrit liiva. Üles mäe peale rajatakse parkimiskoht kolmele autole. Mäekülge mööda alla kuni veeni tuleb looduslik jalgrada.

Tööd peaksid olema lõpetatud septembrikuu alguseks. Hinnapakkumised, mis kehtivad kuni kolm kuud, peaksid olema laekunud Antsla vallavalitsusse 3. juuniks. Vallavalitsuse poolt on määratud tööde eest vastutajaks keskkonnaspetsialist Liana Neve.

Eks peagi ole selgus majas, kas ja kui palju ettevõtjaid on huvitatud sellise keskkonnaspetsialisti poolt välja töötatud

Aerofotol on keskel näha järves olev poolsaar, millel asub Ööbiksaare talu. Näha on kinnistu piirid ja maja punane katus. Talu ülemine sirge piir kolhoosi kunagise kanala tagant jookseb järveni. Vastaskaldal oleva Toomeoru kinnistu piir jookseb üle järve kuni mäe peal kulgeva teeni. Viimase kinnistul asub ka praegune ujumiskoht (kaardil hele liivane ala). Aerofoto on lisatud vallavalitsuse poolt väljakuulutatud lihthanke „Tsooru järve supluskoha rajamine” juurde. Piirid üle järve on seletatavad asjaoluga, et paisjärv on kunstlik moodustus, varem oli sel kohal heinamaa.

hanke vastu võtma. Esmapiilgul tundub küll hange olevat täis küsimärke. Nimelt on selgusetu, kuhu ikkagi rajatakse parkla, ujumiskoht, kas

paigutatakse ka ujumiskohale nõuetekohased kabiinid, WC? Külaleht hoiab lugejaid valla tänavuste ehitustega ka edaspidi kursis. Kas polnud ikkagi

ennatlik, kui neli aastat tagasi kiitis volikogu vallavalitsuse ettepanekul heaks ehitusspetsialisti koondamise ja selle töökohustused jagati lihtsalt laiali

valla ametnike vahel. Nüüd on küll vallavanem tehtud veast aru saanud ja otsib vallavalitsusse poole kohaga ehitusspetsialisti. Kindlasti oleks tarvis

ikkas spetsialisti, kes seda nime-tust ka väärrib, mitte kohatäitjat. Seda enam, kui poole palga eest peab vastutama kogu valla ehitustegevuse eest.

Koristagem oma lemmikute järelt!

On selge, et lemmikloomadest koerad annavad elule väärtust ning Antsla vald on kahtlemata üks äärmiselt koerasõbralik paik. Küll aga tuleb meeles pidada, et koera omamisega kaasneb vastutus – seda nii looma enda kui ka teiste vallakodanike heaolu silmas pidades.

Viimasel ajal on sagenenud kaebused, et koeraomanikud on mitmel pool oma lemmikute väljaheidete koristamata jätnud. Eriti torkab see silma meie valla kortermajade ümbruses, kus liiguvad lisaks koertele ka inimesed, kaasa arvatud lapsed.

Siinkohal soovime koeraomanikele südamele panna,

et oma looma väljaheidete koristamine pole mitte lihtsalt viisakas ja kaaskodanikega arvestav tegu, vaid seadusest tulenev kohustus. Hoidkem meie vald puhta ja viisakana!

ANTSLA VALLAVALITSUS

Mõtisklus koortekaka „seadusest”

Maikuu Antsla Valla Lehes ilmus meeleolukalt kujundatud teade „Koristagem oma lemmikute järelt!”, milles vallavalitsus püüab lemmikloomapidajaid korrale kutsuda ja sundida neid seadusest kinni pidama.

Teatavasti on seadus õigusteade mõistes üldise iseloomuga, üldkohustuslik ja formaalselt määratletud käitumisreeglite (õigusnormide) kogum ehk õigusakt. Seadustega luuakse Eesti elu erinevatele valdkondadele reeglid – riigi toimimise telg. Seadus võetakse vastu Riigikogus. Riigikogus vastuvõetud seadus saadetakse väl-

jakuulutamiseks Vabariigi Presidendile ja avaldatakse seejärel Riigi Teatajas.

Meie riigikogu pole koerte väljaheidete küsimust arutanud ega president seda kinnitanud. Paistab, et Antsla vallavalitsus on liiga „raskelt tulistanud”, sest piisanuks vaid viitamist valla heakorra eeskirjale. Seda eeskirja teavad kõik valla elanikud seoses kohustusliku prügiveo eeskirja täitmise. Nüüd tuleb hakata täitma ka koerakaka koristamise nõudeid. Vallavalitsuse teates on öeldud: „Siinkohal soovime koeraomanikele südamele panna, et oma looma väljaheidete koristamine

pole mitte lihtsalt viisakas ja kaaskodanikega arvestav tegu, vaid seadusest tulenev kohustus. Hoidkem meie vald puhta ja viisakana!” Nii pealkirja kui ka viimane lause tähtsust rõhutatakse hü i o märgiga (!).

Naljaga pooleks võib öelda, et teen vallavalitsusele liiga, sest ka meie riigikogu tegeleb mõnikord „koortekaka probleemiga”. Antsla vallas võiks kõnesoleva probleemi lahendamine jätta keskkonnaspetsialisti hooleks. Seoses lapselapse sünniga käisin hiljuti pealinnas, kus probleemile on mõistlik lahendus leitud: koerte jalutuskohtades

on väljas hoiatavad plakatid, mis kutsuvad koertesõpru oma lemmikute tagant koristama, poes on saada väikesed tumedad biolagunevast materjalist kotikesed, millega on väga mugav ja ka hügieeniline koertest järele jääv üles korjata ning samas erilisse prügikasti poetada. See tähelepanek võiks abiks olla ka Antsla valla kortermajade piirkonnas vajaliku korra loomiseks.

Lõpetuseks on hea teada, et juba Andres ja Pearu „maadlesid selle probleemiga”, nagu praegu tavatsetakse öelda. „Tõde ja õigust” nutitelefonist lugedes ei saa seda kunagi teada.

Tsooru kevadlaadal oli uus korraldaja – Antsla Kultuurikeskus

2021. aasta Tsooru kevadlaad pani laadilised proovile

Pärast aastast pausi, mis seotud koroonaga, kuulutas laadalaender taas Tsooru kevadlaada toimumist. Ega toona saanud kindel veel milleski olla. Koroonahoidis ohje endiselt enda käes, kuigi lõdvemalt. Kuidagi ei taha veel meelet minna möödunud aastane kevadlaad. Hakkas ju siis öösel vihma sadama ja sadu lõppes alles järgmise päeva õhtuks. Varahommikul tulid kõik eelnevad ettevalmistustööd kiiruga ümber korraldada. Muruplats oli nii vett täis, et jalagi ei saanud peale minna, rääkimata autodest. Olukorda leevendas see, et paljud kauplused jätsid tulemata ja nõnda mahtusid enamik kas teele või siis suurde asfalteeritud kontorieseile parklale. Need kes tulid, olid paljud sunnitud askeldama veeloigus või siis laada lõpus kasutama igasugu meetmeid, et auto muru pealt sügavaid rattarööpmeid tehes tagasi teele saada. Tolle päeva laadaga seotuid inimesi võib nimetada kangelasteks. Põlised kaubitsejad meenusid, et nii koledat laadailma pole nad veel üle elanud. On küll vihma saanud, kuid vahelduva eduga.

Et müüjad järgmisel aastalgi siia tagasi tuleksid, korraldajad sel korral nendelt platsimaksu ei võtnud. Igati ilus tegu, kuid kõik kulud tuli kanda korraldajate kahjumisse, et ikka lootuses tuleval aastal laada edasi korraldada. Eks kõige suuremat kahju kandis töö ja vaev, mis luhta läinud. Korraldajad oli hakkama saanud isegi kaasnenud rahamuredega. Mitte kõik eelnev toimunu polnud korraldajatele põhjuseks pillide kokkupanemiseks enne seekordset laada. Isegi natuke kahju oli, sest aastatega oldi nii lähedaseks saadud kõigi laadalistega. Nagu ütlevad laulusalmgi – iga asi saab kord otsa – otsustati teatepulk üle anda vallavalitsusele.

15. mail 2022 Tsooru kevadlaadilisi võõrustas sel korral Antsla Kultuurikeskus. Foto: Krista Puija

Mõnda Antsla vallavalitsuse soovist ise korraldada Tsooru kevadlaada

Alates ajast, mil Tsooru kandi külavanemad koos seltsingute ja rahvamajaga hakkasid Tsooru kevadlaada korraldama, tõstatasid mitmed vallaametnikud päevakorda küsimuse, kes ikkagi siis laada korraldab. Tõenäoliselt ei küündinud nende mõistuseeni, et Tsoorus on olemas ühteheidev ja tegutsev kogukond. Veelgi enam. Nad said ise hakkama ja ei küsinud vallalt toetust. Nii kasutati valla poolt mitmeid võtteid, et kanda

gukonda kiilu lüüa. Kõige suuremaks nn rünnakuks Tsooru kogukonna laadakorraldusse võib lugeda vallavanem Merike Prätzu ajastut. Tollased volikogu liikmed peaksid väga hästi mäletama, kui vallavalitsus esitas volikogule eelnõu Tsooru kevadlaada kohamaksu kinnitamiseks ja mille nad siis rahuliku südamega vastu võtsid. Neid ei huvitanud see, et hind oli tunduvalt väiksem kui varasematel aastatel. Samuti see, et uue platsimaksu kehtestamine oli korraldajatega kooskõlastamata. Võib julgelt küsida, palju nendest volinikest üldse Tsooru laadal või Tsooru kandidi käinud oli ja huvi tundis,

mitu senti vald omalt poolt panustab. Toona oli vallavanem Merike Prätz täis kindlat usku ja teadmist, et laadaplatsi maksu ei tohigi ilma volikogu kinnitusega võtta. Vaat sellised seadused ja otsuste tegemised kirjutati sel ajajärgul ajalukku.

Võib öelda, et vallavalitsus ja volikogu olid oma võimupiire ületanud. Seda võib järeldada sellestki, et soorulased viisid laada läbi ikkagi nii nagu nemad õigeks pidasid ja minneid karistusi ega sanktsioone ei järgnenud. Küll oli kuulda vallaametnike suust pahameelt, et kuidas ikkagi julgeti eirata volikogu otsust.

Selle asemel, et Tsooru

laada korralduses omapoolset vastutulelikkust näidata, kerkis korra isegi päevakorda panna laadalistele peale rahvamajas asuva WC kasutamise maks. Õnneks see mõte kadus eos, sest Tsooru rahvamaja teeb alati ja igale inimesele ukse lahti kehahäda rahuldamiseks. Kõrvalpõikena võib siinjuures tähelepanu juhtida Antsla linna avalikule WCle, kus iga selle kasutaja peab enne valla kassaautomaati maksma.

Tänavu lõpuks täitus vallavalitsuse kauane unistus ja Tsooru laada korraldusega tegeles vallavalitsusele alluv Antsla Kultuurikeskus.

Tänavune uueilmeline Tsooru kevadlaad õnnestus igati

15. mail toimunud Tsooru kevadlaad võis laadalistele tunduda nagu laad ikka. Jagus müüjaid ja ostjaid. Kes aga selle laadaga kauem seotud ja tähelepanelikum, märkas korraldustoimikonna vahetust. Suuremaks muudatuseks võib lugeda seda, et vahepeal parkla hõivanud müügikohad olid selle keskelt jälle eemale tõrjutud. Rõhkem avarust ja tähelepanu osutati laadalistele, kes soovisid laua taga istuda. Plats oli nende päralt. Uus asukoht oli leitud ka taidlejatele. Varasematest laadadest jäeti alles toimimise aeg – pühapäev - ja ka koha kasutamise võimalus ning selle maksumus.

Nii nagu laadade puhul ikka, pakkus nüüdgi pinget, kui palju tuleb müüjaid ja kas neile jagub ka ostjaid. Siiski oli nii ühte kui teist. Kohamaksu tasus 40 kaubitsejat. Korraldajate poolt võis järelkaja lugeda internetist Tsooru rahvamaja vahendusel: „Eile toimus Tsooru

rahvamaja ümbruses traditsiooniline Tsooru kevadlaad. Ilusa ja meeleoluka sündmuse eest soovime eraldi tänada kõiki müüjaid, ostlejaid, Anni-Manni Mängumaa tantsurühma ning nende juhendajat Egely Sarve, Antsla ansambli ning nende juhendajat Cathlen Haugast, line-tantsijaid ning juhendajat Merle Kukke ning suurepäraselt lõõtsamuusikat mänginud Malle Visselt.

Eraldi tahame välja tuua MTÜ V-klubi: teie abi laada korraldusse oli hindamatu, aitäh! Kohumiseni juba aasta pärast järgmisel Tsooru kevadlaadal!”

Laadal juhtub ...

Kuna Tsooru kevadlaada korraldas sel korral Antsla vallavalitsus ja selle kultuurikeskus, oli laadal palju tähtsaid ametnikke. Laadilised panid tähele, et juba laada avamisel oli abivallavanem Kurmet Müürsepp väga heatujuline, ta liikus ringi ja rääkis paljude laadalistega.

Mitu laadale hilinejat märkas, et enne Antslat on väljas meie tublid politseinikud ja käis operatsioon „Kõik puhuvad“. Antslast Tsooru poole suunduvad pidid puhuma ja said teada oma promillid, kui neid oli. Puhumiseks kinnipeetud juhid märkasid, et abivallavanem Kurmet Müürsepp, kes oli Tsoorust kodu poole teel, istub politseiautos. Ilmselt jagas ta laadamuljeid või oli tal muid tähtsaid asju arutada.

Kui aga laadale hilinejad Tsoorust Antslasse tagasi sõitsid, oli reid lõppenud, aga abivallavanem istus puhumise kohas üksi oma autos. LAA-DAKÕLAKAS: Mis tegelikult tegelikult juhtus?

2021. aastal trotsisid Tsooru kevadlaadilised vihma. Foto: Kalle Nurk

Külalehe nostalgialaks

Kalle Nurk

16 aastat Külalehte

27. mail möödus 16 aastat KÜLALEHE esimese numbril ilmumisest. Esimene leht kandis tagasihoidlikku Infolehe nime, seda trükiti käsitsi printeriga ühel lehel A4 formaadis. Lehte sai vabalt võtta Tsooru poest kassa juurest iga soovija. Infolehe toimkonnale oli mõneti üllatuseks, et leht kadus letilt paari tunniga, viiekümnest eksemplarist jäi väheks. Külaleht on aastatega läbi teinud suure arengu: 2006. aastast on saanud 2022. aasta, vahepealse 16 aastaga on lehe tiraaž kasvanud 50 lehelt praeguse 750 leheni. Lehte ei tehta enam käsitsi nii-öelda põlve otsas, vaid trükitakse trükikojas, see annab ka kujunduses ja trükikvaliteedis uue taseme. Kuid mis kõige tähtsam: Külaleht pole ainult Tsooru kandi rahva teabeleht, see on võtnud luubi alla elu terves Antsla vallas. Järgnevas on toodud tagasisivaade Külalehe esimese number annab lugejale hea võimaluse võrrelda elu siis ja praegu, mõtiskleda, mis suunas külaelu on läinud ja võiks minna.

Raamis on Külalehe esimene numbril päis. Nii mõnigi lugeja on alles hoidnud kõik lehenumbriid, see päis on lehepakis esimene.

Infolehe toimkonna juhtkiri

Juhtkiri on kollektiivne looming, pole öeldud, kes on kirjutajad. Edaspidi toimetuse loobus sellest praktikast, iga loo all peab olema selle autori nimi. Esimesest juhtkirjast saame teada, et kohalikke infolehti on Tsoorus varemgi välja antud. Näiteks Tsoorus tegutsenud J.M. Sverdlovi nimeline (hilisem Tsooru) kolhoos on välja andnud mitu kolhoosi elu valgustavat lehte. Ka Lepistu põhikool on välja andnud oma lehte, see andis noortele hea kirjutamiskogemuse. Juhtub, et mõni Lepistu kooli vilistlane loeb neid ridu, andku toimetusele endast teada.

Meil maal on praegu territoorium jagunenud nii: maakond, vald, küla, talu. Kuid üha enam on hakanud arenema jaotus kantideks. Nii ka Tsooru kant või piirkond, mis koosneb kaheksast külast: Kikkaoja, Litsmetsa, Luhametsa, Piisi, Roosiku, Savilõõvi, Viirapalu ja Tsooru. Linnades nimetatakse piirkonda (kanti) asumiks. Juhtkirjas kutsutakse nende külade elanikke Infolehele koostööd tegema.

Õnnitleme Lepistu kooli ja tema kollektiivi 125. aasta juubelpäeva puhul!

Enda Väits, Viivi Liider ja Lille Puija teel kooli kokkutulekule.

Tsooru kandi rahvale täiesti ootamatult Lepistu kool suleti 2008. aastal. Külalehe fotod on aga vahepeal värviliseks läinud. Hea seegi.

Roosiku külapäevad 22. maist 27. maini 2006

Lepistu põhikool täidab Roosiku külas ühte kandvat rolli. Selle tõttu on ilma kooli kollektiivita piirkonna edasiarendamine mõeldamatu. Tänu nendele läheb ajalukku möödunud nädal - 22. mai kuni 27. maini 2006.a..

Kokku kutsudes oma endisi kolleege, ei unustatud ära külarahvast. Esmaspäeval tutvustas koolipere külarahvale oma tegemisi. Kolmapäeval sportisid koolimaja õuel nii noored kui vanad. Kooli kaasabil saab teoks Roosiku küla oma liidri (külanemana) valimine. Täna kuulutatakse välja uus Roosiku külanem.

Ligikaudu 15 aastat on seda koormat kandnud Viive Laurand. Aitäh tema poolt tehtud töö eest.

Kalle Nurk
Roosiku küla elanik

OÜ Põlva Peekon sponsoreerib šašlõkiga Roosiku külanädalast osavõtjaid. Külanem Viive Laurand spordipäevalistele šašlõkki küpsetamas.

Tsooru IX kodukandipäev 23. juunil 2006

Kodukandipäev on Tsooru ja selle ümbruskonna rahva jaoks iga-aastane suurüritus. Kodukandipäevast võtavad osa ka need inimesed, keda elu on siit kandist kaugemale viinud. Teadagi on paljude lapsed leidnud endale uue elukoha ja töö, aga vanematele tullakse ikka külla. Selleks sobivam aeg on ikkagi kodukandipäev. Päev koosneb kolmest osast. Ennelõunane aeg on spordi päralt. Omavahel saavad rinda pista nii noored kui vanad. Päeva nael on „Tsooru rammumehe“ valimine. Eesmärk pole leida ainult mehisemat musklimeest, vaid samal ajal ka kiiret ja osavat võistlejat. Rohket osavõttu on alati pälvinud takistusribal naisekandmise võistlus. Pealelõunane aeg on tavaliselt isetegevuse päralt. Oma aasta tegevusest annavad aru tantsijad, lauljad, pilimehed ja näitlejad. Öhtul aga saadakse kokku selleks, et lüüa tantsu jaanisimmanil. Jaanitule süütavad meie kohalikud Jaanid.

Tervet seda päeva veavad rahvamaja ja agarad MTÜ-d koos Tsooru Maanaiste Seltsiga. Kohutumiseni 23. juunil Tsoorus!

Henn Ploom
Tsooru rahvamaja juhataja

22. JUUNI ALGUSEGA 18.00

UHTJÄRVE Jaanituli

KEPSUTA KEPSUGA KOHALE JA KAE PERRA SEDA ILMAIMET.

STAARJUUKSUR ALAR KUZMIN,
SYNNE VALTRI JA VAHTRASALU KOHVIK KUTSUB TEID JAANISIMMANILE. SEAL SAAB TANTSU JA MÜRTSU NING PERE PESAMUNADKI LEIAVAD TEGEVUST. AVATUD ON PUHVET JA PUUSAJOONE EEST HOOLITSEVAD SELTSKONNAMÄNGUD.

PILET 10 EUR
LAPSED KUNI 10 A. TASUTA
TASUMINE SULARAHAS

SYNNE VALTRI BAND
DJ Cristo Rääbis

A. Kuzmin, Vahtrasalu, Saku, Sulemees, Veinimäe

23. juuni 2006 Tsooru kodukandipäeva ajakava

- 11.30 avamine
- 12.00 spordivõistlused, „Tsooru rammumees 2006“ naisekandmise võistlus
- 15.00 lõuna
- 16.00 autasustamine
- 16.15 kultuuriprogramm
- 21.00 jaanisimman ansambel „Pärten Band“ Tartust
- 22.00 jaanitule süütamine

Tsooru kandi II poolaasta üritused

- 22. juuli Spordipäev ja südasuve välipidu Mait Maltisega
- 13. august Rattamatk külarahvale
- 19. august Tantsuõhtu
- 16. september Suvelõpu pidu
- 14. oktoober Nunnu konkurs ja hooaja avapidu
- 9. november Mardikommete õhtu
- 11. november Isadepäeva pidu
- 17. detsember Mudilaste jõulupidu
- 29. detsember Aastalõpu pidu

Mittetulundusühing „V-klubi“

Seltsing on välja kasvanud Lepistu kooli vilistlastest, kes üritavad kaasata enda tegevusse kõiki ümbruskonna inimesi. „V-klubi“ alustas oma tegevust juba 1999. aastal. Peale 2. novembrit aastal 2004 oleme oma tegevust aktivisee-

rinud ja see ongi „V-klubi“ ametlik sünnipäev. Meie eelmise aasta peasündmuseks oli „Südasuve tantsuõhtu“, kui meid külastas Karl Madis.

Selle aasta naelaks on 21. juulil toimuv pisike spordipäev koos õhtuse simmaniga, kus astub üles Mait Maltis. Ootame teid kõiki oma üritustes kaasa lööma!

V-klubi liikmed: Urmo Annus, Rainer Hillak, Jarek Jõela

Mõeldes läbikäidud teele

Kuusteist aastat on päris pikk periood ühe küla elus ja arengus. Praeguse ja aastataguse võrdlus, mis oligi selle nostalgialehekülje avaldamise mõte, tõi välja, et Tsooru kandi rahva omavaheline suhtlemine ja seltsielu on vaesustunud. Olgu selle kinnituseks faktid, et Lepistu põhikool on suletud, selle õpetajad on mujale lahkunud. Ka rahvamajas korraldatakse kohalikke üritusi haruharva, nende kava on lihtsakoeline, sageli väljast sisse ostenud.

Hea, et vähemalt V-klubi on kõik need aastad vastu pidanud, selle näitemäng ja peod hoiavad mingitki taset. Ka Külaleht on püsima jäänud, kuid peab kurvastusega teatama, et häid uudiseid jääb järjest vähemaks, ikka ja jälle tuleb kirjutada lahkumistest ja raskustest kohaliku kultuurielu edendamisel. Praegu on suured lootused valla kultuurielu ümberkorraldamisel, mille järgi ka Tsooru kandi üritusi hakatakse planeerima valla kultuuritöötajate poolt.

Väljaandja:
MTÜ Tsooru Koidukiired
Toimetaja: Kalle Nurk
e-post: antsla.kulaleht@gmail.com
Järgmine Külaleht ilmub kahe kuu jooksul.